

Sygn. akt: WZ 17/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki

w sprawie mjr. rez. T. K. skazanego z art. 228 § 1 i innych k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2013 r., jego zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt: [...] , o rozłożenie na raty obowiązku uiszczenia korzyści majątkowej objętej przepadkiem

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 listopada 2011 r., wobec mjr. rez. T. K. m. in. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty łącznej 133. 722 (sto trzydzieści trzy tysiące siedemset dwadzieścia dwa) złotych, jako korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia przestępstw określonych w art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z art. 228 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt: Ko 36/13, m.in. na podstawie art. 49 § 1 k.k.w. w zw. z art. 206 § 2 i 3 k.k.w. wobec mjr. rez. T. K. rozłożył spłatę korzyści majątkowej objętej przepadkiem w wysokości 133.722 (sto trzydzieści trzy tysiące siedemset dwadzieścia dwa) złotych na raty po 11.143 (jedenaście tysięcy sto czterdzieści trzy) złotych płatnych do 10 dnia każdego miesiąca poczynając od lipca 2013 r.

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany mjr. rez. T. K. Podnosząc szczególnie trudną sytuację majątkową jego samego oraz rodziny w praktyce uniemożliwiającą wykonanie tego obowiązku (spłata korzyści majątkowej) wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez rozłożenie na 48 rat miesięcznych spłaty korzyści majątkowej w wysokości 133.722 (sto trzydzieści trzy tysiące siedemset dwadzieścia dwa) złotych.

Sąd Najwyższy rozważył.

Zażalenie nie jest zasadne.

Stanowisko procesowe Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe w świetle przepisu art. 206 § 2 i 3 k.k.w. Nie negując trudnej sytuacji majątkowej skazanego wskazać należało, że okres odroczenia albo rozłożenia na raty wykonania obowiązku uiszczenia kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość orzeczonego przepadku nie może przekroczyć jednego roku. W tej sytuacji brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia w kierunku postulowanym przez skazanego.

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.